

Arrest

nr. 305 635 van 25 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat F. LANDUYT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 3 mei 2022 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 4 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart minderjarig te zijn, maar een medisch onderzoek op 29 mei 2022 wijst uit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, meer bepaald wordt zijn leeftijd geschat op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.2. Verzoeker wordt op 4 juli 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 21 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp [S.G.] in het district Mehtarlam van de provincie Laghman. U bent moslim. U werkte als naaier in uw eigen winkel in uw dorp [S.G.].

Op een dag kwam de taliban langs in uw winkel met de vraag hun kledingstukken te naaien. Vijf dagen nadien kwamen zij hun kledingstukken ophalen en betaalden u niet. Ongeveer vier dagen nadien kwamen zij terug naar uw winkel met andere kledingstukken en enkele dagen later belden zij naar u met de vraag of de kleren klaar waren en zij de kledingstukken konden komen halen. U zei dat de kleren klaar waren en de talibanleden zouden de kledingstukken komen ophalen in de namiddag. Wanneer de talibanleden onderweg waren om de kledingstukken te komen ophalen, werden zij bij de rivier Armal aangevallen door de overheid. Drie talibanleden werden gedood en vier talibanleden raakten gewond bij deze aanval. Drie dagen na de aanval kreeg u een telefoon van de taliban waarin zij u beschuldigden informatie over hen te hebben doorgegeven aan de overheid. Daarnaast plaatsten zij u op hun zwarte lijst en dreigden ze u te vermoorden. Ongeveer twee dagen nadien werd uw vader gebeld door de taliban met de eis u te sturen naar [S.], maar u bent niet gegaan. Uw vader zond u vervolgens naar uw paternale oom. Nadien werd uw huis aangevallen door de taliban. Hierop besloot u Afghanistan te verlaten. U reisde vervolgens doorheen Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om op 3 mei 2022 te arriveren in België. Op 4 mei 2022 dient u hier als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van uw taskara, een kopie van een brief van het dorpshoofd, een kopie van een kaart van een kleermaker, een kopie van een Afghaans document, een kopie van documenten van een neurospecialist, uw originele badge van het Rode Kruis, een kopie van bloedtesten en urinetesten, een kopie van een attest van Dokters van de Wereld, een kopie van documenten van hoofdschans en hersenen, een kopie van een document van een Afghaans ziekenhuis, een kopie van een document van een levertest, een kopie van een verslag van het EEG ziekenhuis, een kopie van het historiek medisch overzicht van het opvangcentrum, een origineel document van het Rode Kruis en een kopie van postbewijzen uit Afghanistan neer. Op 17 juli 2023 maakt u per e-mail via uw advocaat uw opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud en nog enkele aanvullende documenten over uw winkel over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U stelt een geheugenprobleem te hebben waardoor u onder druk de controle kan verliezen over uzelf of kan beginnen te trillen (CGVS p. 3). Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS kon niet worden opgemaakt dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U begreep alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Er bleek tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er op dat moment bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. Het persoonlijk onderhoud vond in normale omstandigheden plaats. U werd de gelegenheid gegeven om voldoende tijd te nemen om de vragen te beantwoorden en u werd erop gewezen dat indien u nood had aan rust u dit te allen tijde kon aangeven (CGVS p. 4, 10). Bovendien gaf u aan, toen hier op het einde van het persoonlijk onderhoud naar werd gepeild, dat u de tolk en de vragen goed had begrepen (CGVS p. 21).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat zij u beschuldigd hebben informatie over hen doorgegeven te hebben aan de overheid en door u talibanleden om het leven zijn gekomen (CGVS p. 9-10, 19).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België op 3 mei 2022 zestien en half jaar oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 9 mei 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie dd. 10.06.2022, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw geboortedatum werd bijgevolg van 30 november 2005 naar 1 januari 2003 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast, ook geeft u door zich valselijk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk en geloofwaardig te maken.

Uw kennis aangaande de taliban in uw regio blijkt zeer pover te zijn, waardoor aan uw ingeroepen vrees voor vervolging door de taliban geen geloof gehecht wordt. Wanneer u immers gevraagd wordt meer te vertellen over de taliban in uw regio, zegt u dat u geen specifieke informatie heeft over hen (CGVS p. 8). U bevestigt vervolgens dat u geen mensen kent bij de taliban (CGVS p. 8). U geeft dan wel twee namen van taliban commandanten, namelijk [B.] en [M.], maar geeft zelf aan dat u enkel hun namen kent en hen nooit gezien heeft (CGVS p. 8). U weet daarnaast ook niet wie de taliban provinciegouverneur is (CGVS p. 8). Wanneer u gevraagd wordt te verduidelijken waar de basis van de taliban gelegen was, antwoordt u dat hun verblijfplaats niet bekend was om nadien oppervlakkig te stellen dat zij in verschillende dorpen verbleven zoals in [B.] of [S.] (CGVS p. 8). Ten slotte bevestigt u dat u geen informatie gevraagd heeft over de taliban aan uw familie. Als reden hiervoor geeft u aan dat dat niet noodzakelijk is voor u om te vragen, want u heeft er niets mee te maken (CGVS p. 8-9). Dit is op zijn minst merkwaardig, aangezien u uw asielrelaas baseert op problemen met de taliban. Het houdt dan ook geen steek dat u stelt geen informatie nodig te hebben over de taliban omdat u niets te maken zou hebben met hen. Indien u daadwerkelijk een vrees voor de taliban diende te koesteren en u om die reden uw land ontvlucht zou zijn, kan toch verwacht worden dat u de veiligheidssituatie in uw land en regio beter zou opvolgen en meer kan vertellen over de taliban. U bent echter niet in staat om dit te doen, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas aldus ondermijnd wordt.

Voorts dient het volgende te worden opgemerkt. U stelt dat er talibanleden naar uw winkel zijn gekomen met de vraag hun kleren te maken, maar indien dit effectief zou zijn gebeurd, kan van u verwacht worden dat u over hen over zinvolle en specifieke informatie beschikt. Uit voorgaande is reeds gebleken dat dit niet het geval is (supra). Ook uit het volgende blijkt duidelijk dat er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering dat talibanleden naar uw winkel kwamen met de vraag hun kleren te maken. Wanneer de protection officer u de vraag stelt hoe vaak de talibanleden naar uw winkel zijn gekomen, antwoordt u hierop dat de talibanleden niet naar uw winkel kwamen en u nooit talibanleden in uw winkel gehad heeft (CGVS p. 13). Dit is compleet paradoxaal met uw bewering dat er talibanleden naar uw winkel kwamen met de vraag hun kledingstukken te maken. Ook is uw kennis over de talibanleden die naar uw winkel kwamen zeer beknopt en oppervlakkig. U kende deze talibanleden niet of had hen ooit eerder gezien (CGVS p. 13-14). U kan hen ook niet benoemen, wat merkwaardig is aangezien u hun kleren heeft gemaakt en zij hun namen genoteerd hebben in uw notebook (CGVS p. 14). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt meer te vertellen over de talibanleden die naar uw winkel kwamen, antwoordt u oppervlakkig: "ze waren naar mijn winkel gekomen om hun kleren te maken en ik heb geen idee dat de talibanleden er zo uitzagen" (CGVS p. 14). Ten slotte slaagt u er niet in de kledij van de talibanleden te omschrijven die u zogezegd diende te maken. Wanneer u immers gevraagd wordt de kledij te omschrijven, ontwijkt u eerst de vraag met: "hoe kan ik je vertellen?" (CGVS p. 14). Nadien geeft u een beknopte en algemene omschrijving van de talibanleden, namelijk dat zij lang haar en baarden hadden en er fysiek goed uitzagen, zonder de kledij te omschrijven (CGVS p. 14).

Indien daadwerkelijk talibanleden naar uw winkel zijn gekomen, kan van u worden verwacht dat u gedetailleerde en uitgebreide informatie heeft over zowel de talibanleden als de kledingstukken die zij brachten. U heeft deze informatie echter niet, waardoor geen geloof gehecht wordt aan uw bewering dat talibanleden naar uw winkel zijn gekomen.

Vervolgens wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen omtrent de aanval die plaatsgevonden zou hebben tussen de overheid en de taliban. Wanneer u immers gevraagd wordt te vertellen wat er gebeurd was, zegt u beknopt dat er een aanval was bij de rivier Armal, maar u niet meer informatie heeft aangezien u niet aanwezig was tijdens de aanval (CGVS p. 16). U heeft voorts geen informatie over de talibanleden die gesneuveld zijn of hoeveel talibanleden aanwezig waren tijdens de aanval (CGVS p. 16). Bovendien bent u

tegenstrijdig over het aantal doden en gewonden bij de taliban. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u dat er vier leden van de taliban werden gedood en drie anderen zwaargewond raakten (vragenlijst DVZ/CGVS p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS echter zegt u dat er drie doden en vier gewonden zijn gevallen bij de taliban (CGVS p. 9-10, 16). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, antwoordt u: "neen, drie zijn omgekomen en vier zijn gewond geraakt, wellicht hebben ze fout gemaakt daar" (CGVS p. 16). Dit kan niet overtuigen. U heeft immers nagelaten deze fout te corrigeren toen u de kans had in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS p. 5). Er kan van u verwacht worden dat u enige zinvolle informatie kan verstrekken over de aanval tussen de overheid en de taliban, aangezien dit een belangrijk aspect binnen uw asielrelaas betreft. U bent echter niet in staat dit te doen, waardoor de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven verder aangetast wordt.

Uit voorgaande is dan ook gebleken dat geen geloof gehecht wordt aan uw bewering dat u op de zwarte lijst zou staan van de taliban aangezien u informatie over hen doorgespeeld zou hebben aan de overheid (CGVS p. 17), aan uw bewering dat u en uw vader gebeld zouden zijn geweest door de taliban (CGVS p. 17-18) of aan uw bewering dat uw huis aangevallen werd door de talibanleden (CGVS p. 18). Uw verklaringen hieromtrent zijn bovendien zeer oppervlakkig, onaannemelijk en beknopt te noemen. Zo heeft u geen zinvolle informatie over de taliban, zoals ook reeds eerder talrijke keren aangehaald werd en kan er toch van uitgegaan worden dat moesten de taliban u willen doden ze u niet telefonisch zouden opvorderen u bij hen aan te melden. Ze moeten er zich toch van bewust geweest zijn dat het plegen van een dergelijk telefoontje er enkel toe zou leiden dat u zou onderduiken of vluchten (supra; CGVS p. 17-19).

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De medische documenten die u neerlegt vormen geen enkel bewijs van de omstandigheden waarin u eventuele mentale problemen zou hebben gekregen en kunnen dan ook niet gelinkt worden aan uw vrees voor vervolging. Bovendien stelt u zelf niet te weten op welke manier u de geheugenproblemen heeft opgelopen en wijt u deze geheugenproblemen niet aan uw vrees voor vervolging door de taliban (CGVS p. 3). Voor wat het waard is, kan worden toegevoegd dat medische of psychologische verslagen geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Er kan dan ook op geen enkele wijze een verband worden gezien tussen uw ingeroepen vrees voor vervolging en uw geschetste psychologische problematiek. De attesten die u neerlegt kunnen immers de waarachtigheid van de feiten geenszins aantonen.

Ten aanzien van de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van uw advocaat en de documenten aangaande uw winkel die aan het CGVS werden overgemaakt op 17/07/2023 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze voornamelijk een verduidelijking bij de schrijfwijze of spelling van enkele woorden of namen, maar blijken deze geen doorslaggevende inhoudelijke wijzigingen te omvatten. Alsook kunnen de aanvullende documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoewel u aangeeft te kampen met psychische moeilijkheden, kunnen uw aangehaalde persoonlijke omstandigheden geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U brengt geenszins een hoger niveau van individuele elementen aan die doen besluiten tot het bestaan van een reëel risico in uw hoofde. U legt geen medische stukken neer waaruit een dergelijke kwetsbaarheid kan blijken. Nergens blijkt dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingen-wet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg

of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of

_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), van de formele motiveringsplicht en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker benadrukt dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Hij betwist allereerst dat hij de asieldiensten heeft misleid over zijn identiteit. Hij benadrukt dat niet zozeer zijn identiteit, maar enkel zijn leeftijd wordt betwist. Hij merkt op dat zijn taskara is opgemaakt lang na zijn geboorte en op eenvoudige verklaring van zijn ouders, zoals dit gebruikelijk is in Afghanistan. Hij stelt dat hij enkel weet heeft van de hierop vermelde officiële leeftijd en hij hierover niet heeft gelogen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven waarom geen geloof wordt gehecht aan het door hem naar voor gebrachte vluchtrelaas en tracht hij deze te weerleggen. Inzake het motief dat zijn kennis over de taliban in zijn regio wel heel pover bleek te zijn, betoogt hij dat hij wel degelijk namen heeft gegeven van lokale talibanleiders. Hij stelt nog dat het CGVS ten onrechte heeft gemotiveerd dat zijn kennis over de werkzaamheden van zijn vader, eerst bij de politie en later bij de inlichtingendiensten, bijzonder vaag en ontoereikend zijn. Hij benadrukt ook dat er een volledige controle was of hij wel afkomstig is van zijn verklaarde dorp en streek en hij deze vragen volledig correct heeft beantwoord. Wat betreft zijn kennis van de werkzaamheden van de taliban merkt hij op dat het CGVS zelf toegeeft dat er niet van hem kan worden verwacht dat hij hierover tot in de kleinste details zou kunnen vertellen. Hij voegt hieraan toe dat hij, als kind, niet werd geacht om zich te moeien met de zaken van de taliban.

Verzoeker wijst ten slotte op zeer algemene wijze op de door hem voorgelegde stukken en stelt deze één voor één te hebben becommentarieerd. Voor het overige beperkt hij zich in wezen tot een louter theoretische uiteenzetting aangaande de beoordeling van het asielrelaas en van de voorgelegde documenten. Hij concludeert dat in de huidige praktijk de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas vaak doorslaggevend is voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, terwijl er geen enkele rechtsregel bestaat die stelt dat een gebrek aan geloofwaardigheid dient te leiden tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus. Hij betoogt dat het enige gevolg van het gebrek aan geloofwaardigheid kan zijn dat de vraag dient te worden gesteld of het principe van het voordeel van de twijfel moet worden toegepast.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het *“beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker voert aan dat hem onterecht de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Hij citeert uit een UNHCR-rapport van 6 augustus 2013 en stelt dat hieruit blijkt dat er duidelijk een *“algemeen probleem”* is in Afghanistan. Hij stelt nog dat het CGVS onterecht geen rekening heeft gehouden met zijn profiel en persoonlijke situatie bij de beoordeling van het risico en alleen maar kijkt naar het geografisch risico. Hij citeert vervolgens uit het *“recentste”* rapport van EASO (EUAA) van 11 november 2021 en betoogt dat hieruit blijkt dat afgewezen asielzoekers gevaar lopen bij een terugkeer naar Afghanistan. Nog verwijst hij op algemene wijze naar enkele andere rapporten. Hij betwist dat er in zijn geval kan worden gesproken van een intern vluchtalternatief in Kaboel, zoals volgens hem in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoeker leest nog in de bestreden beslissing dat hierin rekening wordt gehouden met een rapport van UNHCR van 30 augustus 2018. Hij stelt dat uit dit rapport blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 is achteruit gegaan en hierin wordt bevestigd dat er nog steeds veel regionale verschillen bestaan waardoor elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Hij schetst de veiligheidssituatie zoals deze volgens hem bestond geruime tijd voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Ten slotte citeert verzoeker uit het reisadvies voor Afghanistan op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, maar hij vermeldt geen weblink en evenmin kan worden afgeleid wanneer hij deze website heeft geconsulteerd.

2.3. Verzoeker vraagt de nietigverklaring van de beslissing van het CGVS te bevelen en hem te erkennen als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Aanvullende nota verweerder

Op 13 maart 2024 maakt verweerder een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet over, waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban”, 14 december 2023.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in voorliggend geval bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad verder in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de

verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.5. Voorafgaand stelt de Raad vast dat verzoeker de volgende beoordeling in de bestreden beslissing niet betwist:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U stelt een geheugenprobleem te hebben waardoor u onder druk de controle kan verliezen over uzelf of kan beginnen te trillen (CGVS p. 3). Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS kon niet worden opgemaakt dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U begreep alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Er bleek tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er op dat moment bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. Het persoonlijk onderhoud vond in normale omstandigheden plaats. U werd de gelegenheid gegeven om voldoende tijd te nemen om de vragen te beantwoorden en u werd erop gewezen dat indien u nood had aan rust u dit te allen tijde kon aangeven (CGVS p. 4, 10). Bovendien gaf u aan, toen hier op het einde van het persoonlijk onderhoud naar werd gepeild, dat u de tolk en de vragen goed had begrepen (CGVS p. 21).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad ziet zelf ook geen reden om dit anders te beoordelen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.6.2. De Raad acht het allereerst niet noodzakelijk in te gaan op de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker zich onterecht voordeed als minderjarig bij het indienen van zijn verzoek. Bijgevolg moet evenmin worden ingegaan op verzoekers kritiek op deze motivering. De kernvraag is of verzoeker zijn vluchtrelaas aannemelijk heeft kunnen maken en op basis van de hierna volgende bespreking blijkt reeds voldoende dat hij hierin niet is geslaagd.

Wel stipt de Raad nog aan dat het leeftijdsonderzoek, dat op 9 mei 2022 plaatsvond, uitwees dat verzoeker een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Bijgevolg moet worden aangenomen dat verzoeker ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België reeds meerderjarig was. De beslissing van de Dienst Voogdij dat verzoeker als meerderjarig moet worden beschouwd, wordt ook geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollège. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

4.6.3. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 4 juli 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoeker werkte als naaier in zijn eigen winkel. Op een dag kwamen de taliban langs met de vraag hun kledingstukken te naaien. Ze betaalden verzoeker niet. Ongeveer vier dagen daarna kwamen de taliban opnieuw naar verzoekers winkel met andere kledingstukken. Enkele dagen later belden zij naar verzoeker en hij bevestigde dat de kleren klaar waren en de talibanleden deze konden komen ophalen in de namiddag. Toen ze onderweg waren naar verzoeker werden de talibanleden bij de rivier Armal evenwel aangevallen door de overheid. Drie leden werden gedood en vier raakten gewond bij deze aanval. Drie dagen na de aanval kreeg verzoeker telefoon van de taliban waarin zij hem beschuldigden van het doorgeven van informatie aan de overheid. De taliban plaatsten verzoeker op hun zwarte lijst en zij dreigden ermee hem te vermoorden. Ongeveer twee dagen nadien belden ze verzoekers vader met de eis verzoeker te sturen naar een bepaalde plaats. Zijn vader stuurde hem in de plaats naar zijn paternale oom. Toen zijn huis vervolgens werd aangevallen door de taliban, besloot verzoeker Afghanistan te verlaten.

4.6.4. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en zijn vluchtrelaas legde verzoeker volgende documenten voor: kopieën van zijn taskara en de taskara van zijn vader, een kopie van een brief van het dorpshoofd, een kopie van zijn kaart als kleermaker en een kopie van een stuk inzake zijn winkel en kopieën van postbewijzen uit Afghanistan. Verder liggen verschillende medische stukken voor. Ter terechtzitting heeft verzoeker verder zijn originele taskara alsook zijn Afghaanse vaccinkaart getoond.

4.6.5. De Raad stelt allereerst vast dat verzoekers taskara en de kopie van een taskara van zijn vader hooguit zijn identiteit en de verwantschapsband met zijn vader kunnen aantonen. Deze zijn evenwel niet van aard zijn asieltrelaas te kunnen ondersteunen. Eenzelfde geldt wat betreft de op de zitting getoonde Afghaanse vaccinkaart.

De door verzoeker voorgelegde stukken inzake zijn beroep als kleermaker en zijn winkel alsook de brief van het dorpshoofd betreffen verder kopieën, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijswaarde hebben. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (AD CGVS, stuk 6, COI Focus *“Afghanistan – corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De stukken dat verzoeker een eigen winkel had en werkte als kleermaker vormen in geen geval ook een bewijs van de ingeroepen concrete problemen die hij zou hebben gekend met de taliban.

Inzake de voorgelegde medische stukken treedt de Raad verder de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing bij:

“De medische documenten die u neerlegt vormen geen enkel bewijs van de omstandigheden waarin u eventuele mentale problemen zou hebben gekregen en kunnen dan ook niet gelinkt worden aan uw vrees voor vervolging. Bovendien stelt u zelf niet te weten op welke manier u de geheugenproblemen heeft opgelopen en wijt u deze geheugenproblemen niet aan uw vrees voor vervolging door de taliban (CGVS p. 3). Voor wat het waard is, kan worden toegevoegd dat medische of psychologische verslagen geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Er kan dan ook op geen enkele wijze een verband worden gezien tussen uw ingeroepen vrees voor vervolging en uw geschetste psychologische problematiek. De attesten die u neerlegt kunnen immers de waarachtigheid van de feiten geenszins aantonen.”

Ook wat de overige medische problemen van verzoeker betreft, blijkt niet dat deze concreet verband houden met zijn asielrelaas of in verband worden gebracht met een concrete vrees voor vervolging.

Gelet op de voorgaande bevindingen kunnen de voorgelegde stukken op zich niet overtuigen voor wat betreft de bedreigingen door de taliban nadat zij verzoeker ervan zouden hebben beschuldigd informatie over hen te hebben doorgegeven aan de vroegere overheid. Verzoeker gaat ook nergens concreet in op de motieven inzake de door hem aangebrachte stukken.

Bijgevolg moet worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.6.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers vluchtrelaas omwille van onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties in zijn verklaringen. Meer concreet wordt geoordeeld dat (i) verzoekers kennis aangaande de taliban in zijn regio zeer pover is, ondanks het gegeven dat hij verklaart door hen te worden bedreigd, (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat de taliban naar zijn kleermakerswinkel zijn gekomen, daar hij geen enkele gedetailleerde, specifieke of uitgebreide informatie kan verstrekken over de talibanleden of over de kledij die zij meebrachten, (iii) de geloofwaardigheid van de asielmotieven verder wordt aangetast doordat verzoeker geen informatie kan verstrekken over de aanval van de overheid op de taliban, hoewel dit een belangrijk aspect binnen zijn asielrelaas betreft, en (iv) verzoeker zeer oppervlakkige, onaannemelijke en beknopte verklaringen heeft afgelegd inzake de beweringen dat hij op de zwarte lijst van de taliban staat, dat hij en zijn vader door de taliban werden gebeld en dat zijn ouderlijk huis is aangevallen door de taliban.

4.6.7. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij blijft hiertoe echter in gebreke. Door enkel te stellen dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt, overtuigt verzoeker niet dat zijn verklaringen en bijgevolg zijn asielrelaas als geloofwaardig moeten worden beschouwd. De persoonlijke overtuiging van verzoeker dat hij zijn relaas wel op samenhangende wijze en zonder tegenstrijdigheden heeft uiteengezet, kan evenmin volstaan om de pertinente motieven in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Het loutere gegeven dat verzoeker twee namen heeft kunnen geven van lokale talibanleiders doet geen afbreuk aan het gegeven dat uit het geheel van zijn verklaringen blijkt dat verzoeker bijzonder weinig concrete informatie kan geven over de taliban in zijn streek (gehoor CGVS, p. 8). Ook zijn betoog dat niet van hem kan worden verwacht dat hij tot in de kleinste details kennis heeft van de werkzaamheden van de taliban en dat hij, als kind, wordt geacht zich niet te moeien met de zaken van de taliban vermag niet de concrete motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Rekening houdend met de resultaten van het leeftijdsonderzoek moet ook worden vastgesteld dat verzoeker reeds meerder-jarig was voor zijn vertrek uit het land van herkomst, minstens had hij er al een grote zelfstandigheid en maturiteit, getuige ook het feit dat hij er een eigen winkel had. In de gegeven omstandigheden kon van hem een meer precieze en gedetailleerde kennis over de taliban in zijn streek worden verwacht. Verzoeker kan met zijn betoog alleszins ook niet rechtvaardigen dat hij er zelfs niet in slaagt om de talibanleden die bij zijn eigen winkel over de vloer kwamen op enige specifieke wijze te beschrijven (gehoor CGVS, p. 12-14), wat op zijn minst gezegd opmerkelijk kan worden genoemd. Het gegeven dat verzoeker maar zeer weinig informatie kan geven over de talibanleden met wie hij persoonlijk contact heeft gehad of over hun kleding, waar verzoeker zelf aan heeft gewerkt, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Aan dit alles wordt ook geen afbreuk gedaan door het gegeven dat verzoekers afkomst binnen Afghanistan niet wordt betwist.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift nog dat verweerder ten onrechte zijn kennis over de werkzaamheden van zijn vader, eerst bij de politie en later bij de inlichtingendiensten, bijzonder vaag en ontoereikend vindt. Verzoeker heeft deze elementen echter nooit vermeld in zijn verklaringen en in de bestreden beslissing kunnen dergelijke motieven ook niet worden gelezen. In zijn verklaringen heeft verzoeker overigens duidelijk

aangegeven dat hij, buiten zijn asielrelaas, geen andere problemen heeft waardoor hij Afghanistan heeft verlaten of waardoor hij er niet kan terugkeren (gehoor CGVS, p. 10).

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker geen concrete argumenten bijbrengt ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing of een daadwerkelijke poging onderneemt om deze motieven – die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas – te verklaren of te weerleggen. De Raad sluit zich aan bij de hierboven vermelde pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

4.6.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen met de taliban of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1.A.2 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.9. Waar de advocaat van verzoeker er ter terechtzitting op wijst dat verzoeker reeds enkele jaren in het Westen verblijft en in zoverre hiermee een vrees op vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering wordt ingeroepen, treedt de Raad verweerder bij in diens standpunt dat uit de voorliggende objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker betwist dit op zich ook niet.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen. Er dient echter te worden vastgesteld dat in casu verzoeker volledig nalaat enig concreet element naar voren te brengen waaruit een (gepercipieerde) verwestering of normoverschrijding zou kunnen blijken. Hij heeft hieromtrent ook geen documenten neergelegd. Verzoeker kan niet enkel verwijzen naar zijn verblijf in België, zonder enig verder, concreet element om een (gepercipieerde) verwestering of normoverschrijding aannemelijk te maken.

Bijgevolg kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.6.10. Op grond van wat voorafgaat, besluit de Raad dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door verweerder gedane vaststellingen inzake ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet concreet betwist. Hierin heeft verweerder op uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aan toont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. In zijn aanvullende nota brengt de commissaris-generaal in dit verband ook nog geactualiseerde landeninformatie aan. De Raad treedt deze beoordeling bij en stelt vast dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de partijen bijgebrachte landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burger-slachtoffers sterk

zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van januari 2023.

Verzoeker brengt zelf ook geen enkel concreet element naar voor dat maakt dat hierover anders moet worden geoordeeld. Hij beperkt zich hoofdzakelijk tot verouderde landeninformatie die dateert van voor de machtsvername door de taliban in het gehele land. Zijn betoog inzake een intern vluchtalternatief is ook niet dienstig. Hiervan is ook geen sprake in de bestreden beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7.5. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.9. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en hij steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig is tewerk gegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540). Waar verzoeker in de hoofding van zijn middel nog de schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad erop dat hij nalaat om de wijze waarop dit artikel wordt geschonden door de bestreden beslissing verder uiteen te zetten. De middelen, voor zover ontvankelijk, zijn ongegrond.

4.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------